

Sjuttonde söndagen 2021

Gud har något att säga oss om allting. Gud vill möta oss överallt. Gud är genom sin barmhärtighet alltid villig att hjälpa oss med allting i vårt liv. Något vi människor aldrig tycks lära oss är att leva tillsammans med varandra. Vi ser det i nära relationer, i äktenskap och familj. Vi ser det i skolan och på arbetsplatser, ja, överallt på samhällets alla plan. Vi ser det i relationer mellan stater och folkgrupper. Det är så svårt för oss människor att leva och arbeta tillsammans. Ändå är vi skapade för att bistå, älska och respektera varandra som bröder och systrar. Vi är skapade till Guds avbild för att kunna återspegla för varandra den treeniga kärlek som är Guds innersta verklighet. Ändå är det så lätt för oss att fastna i själviskhet och i egenintressen på de andras bekostnad. Därför måste vi gång på gång instämma i det som dagens kollektbön påminner oss om: ”Visa i barmhärtighet hur vi skall leva i världen”. Under vår utbildning i skolan och på högskolor och universitet får vi lära oss allt utom detta nödvändiga. Men det är just detta som Gud själv vill visa oss genom evangeliet och Jesu egna ord och undervisning. Det är detta som vår moder kyrkan vill förmedla till oss alla.

Dagens evangelium ger oss en viktig ledtråd för hur vi skall leva tillsammans. Jesus ser att den stora folksamling som har kommit samman behöver mat. Det är de andras nöd och behov som måste vara viktigt för oss, inte bara vad som är bra och trevligt för oss. Hela Jesu liv visar oss att han sätter sina medmänniskors nöd i centrum. Det är denna Guds barmhärtighet och hans medlidande med dem som har det svårt som vi måste lära oss, öva in, nöta in och kämpa oss fram till. Dag efter dag har vi samma grunduppgift: att se på Jesus och lära oss att leva av denna barmhärtighet som han visar oss för att vi skall kunna visa den för de andra. Genom sakramenten, inte minst eukaristin, ingjuts denna nåd och barmhärtighet i oss. Den måste mer och mer bli vår andra och sanna natur. Som kristna är vi smorda av Andens smörjelse för att bli allt mer Kristus-lik. Dag efter dag, i alla de mest vardagliga möten och händelser får det sedan visa sig om vi håller måttet, om nåden ”funkar”, om barmhärtigheten har slagit rot i oss och bär frukt.

Paulus beskriver vad det är vi behöver för att vara det vi borde vara i Guds ögon: ”Jag uppmanar er alltså... att leva värdigt er kallelse, alltid ödmjuka och milda. Ha fördrag med varandra i tålmod och kärlek. Sträva efter att med friden som band bevara den andliga enheten” (Ef 4:1-3). Allt detta är nåd, en oskattbar gåva som Gud i sin generositet överöser oss med. Samtidigt måste vi sträva och kämpa för att bevara nåden levande i oss genom att frikostigt dela med oss av allt vad vi är och har. Vi blir aldrig fullärda i denna konst. Men vi får alltid Guds hjälp för att börja om från början, när vi märker att vi går på tomgång. Så länge vi ödmjukt och klarsynt kan konstatera att vi inte håller på måttet, samtidigt som vi längtar

efter att komma Jesus närmare och efterfölja honom trognare, är allt i sin ordning. Vi kan alltid växa, lära oss mer, bli mer Kristus-lika. Hela vårt liv går vi i hans skola. Vi är Kristi lärjungar ända till vårt sista andetag.

Kyrkan skall just vara den gudomliga miljö där vi skolas in i denna andliga enhet: ”en enda kropp och en enda ande, liksom ni en gång kallades till ett och samma hopp” (Ef 4:4). Vi tillhör en gemenskap, där vi under Andens ledning får stödja och bistå varandra. Vi drivs av ett och samma hopp: att komma Jesus allt närmare, också genom varandra och tack vare varandra. Detta är en livsviktig aspekt av kyrkans mysterium. Vi hjälper varandra att förstå och lära känna Jesus bättre. Vi förmedlar hans kärlek till varandra. Vi är inte isolerade individer som bara kämpar för vår egen fullkomlighet och helgelse. Vi är infogade i Kristi mystiska kropp, där vi alla har en viktig funktion för varandra. Mer och mer måste vi genomsyras av denna gemenskapsanda, denna enhet i Kristus.

”En är Herren, en är tron, ett är dopet, en är Gud och allas Fader, han som står över allting, verkar genom allt och finns i allt” (Ef 4:5-6). Gud är alltså med i allt. Gud möter oss i allt och alla. Han verkar överallt och alltid. Han finns i allt som finns till, annars skulle det inte kunna finnas till. I kyrkan övar vi in denna tro på denne Gud, som kommer oss så nära för att förvandla oss och göra oss lika honom. Kyrkan är en skola där vi lära känna denne Gud. Sedan sänds vi ut i det vanliga livet för att sprida kunskapen och kärleken till denne Gud genom vårt sätt att leva, tala och handla. Det är då vi måste upprepa denna viktiga lilla bön: ”Visa i barmhärtighet hur vi skall leva i världen”. Det är här och nu vi får lära oss att använda oss av kyrkans sociallära. Vi får Guds förtroende att omsätta den i det praktiska livet ute i samhället. Det är där vi sätts på prov. Det är där det visar sig om evangeliet har blivit kött och blod i oss, så att vi kan förmedla, dela ut och sprida den barmhärtighet vi själva fått i så rikt mått.

I eukaristin får vi den näring och föda vi behöver för att se hur vi skall leva i världen. I Bibeln får vi läsa vad det kan innebära rent konkret. Jesus ville i sin barmhärtighet mätta de hungrande folkskarorna. Profeten Elisa gjorde likadant och sade: ”Ge det åt folket att äta. Ty så säger Herren: De skall äta och få över” (2 Kung 4:43). Det är detta överflöd av Guds godhet och barmhärtighet som vi får förmedla och dela ut. Varje dag på nytt kan det bli konkret verklighet för oss: i stort som smått. Det är därför det är så spännande att vara kristen. Varje dag ger oss en ny möjlighet att öppna oss för Guds kärlek och komma honom allt närmare, så att vi i vår tur kan bli bärare och förmedlare av denna kärlek. Ju mer vi delar ut, desto mer får vi. Ju närmare vi kommer Gud, desto mer kan vi dela ut. Ju mer vi ger vår nästa, desto mer lär vi känna Gud. Allt hör ihop. ”En är Gud och allas Fader, han som står över allting och verkar genom allt och finns i allt” (Ef 4:6).

